

[Ole Bjørn Kraft.]

fonen dog nu er gledet saaledes ind i Samkvemmet mellem Mennesker, at det vilde være i høj Grad urimeligt, om man skulde holde den udenfor Journalisternes Arbejde, naar det drejede sig om Interviews. Jeg er for mit Vedkommende ikke et Øjeblik i Tvivl om, at den højtærede Undervisningsminister, den Gang han var Redaktør af „Social-Demokraten“, ikke een, men mange Gange har kaldt en Journalist ind til sig og sagt til ham: Ta' lige og ring den Mand op og spørg om det og det. Og saa er det maaske hændet, at Journalisten har sagt, hvis vedkommende Mand var en Minister: Ja, men Hr. Redaktør Borgbjerg, gaar det nu ogsaa an, at vi ringer Ministeren op — i gamle Dage skulde man jo have Foretræde for Ministre, saaledes som den højtærede Undervisningsminister skildrede det forleden —, gaar det nu ogsaa an? Og saa er jeg saa sikker paa, at Redaktør Borgbjerg har sagt: Lever vi ikke i en moderne Tid, lever vi ikke i en demokratisk Tid? Det manglede bare, at Ministeren ikke skulde svare, ring De bare til ham! Saa er der blevet ringet til Ministeren, og Ministeren har antagelig været meget elskværdig. (Undervisningsministeren [Borgbjerg]: Læs, hvad jeg sagde!). Det har jeg gjort mange Gange. Jeg er overbevist om, at Hr. Borgbjerg den Gang har sagt saaledes, og jeg synes, han har haft Ret dertil, og maaske har Forholdet endogsaa været det, at den interviewede i og for sig har været meget tilfreds med at blive ringet op og faa Lejlighed til at udtale sig om et Spørgsmaal eller en Sag i det samme Nummer af Bladet, hvori den blev omtalt. Hvordan er det ikke, man siger, at det gaar, naar en Løgn faar 24 Timers Forspring! Nej, der er udrettet meget godt gennem saadanne Telefoninterviews, det er simpelt hen umuligt i vore Dage at opgive dem, og derfor tror jeg, at man ikke skal afvise ogsaa denne Mulighed. Det er ikke altid ubehageligt, heller ikke for Ministre, at blive ringet op, selv om det sker midt om Natten. Jeg har for mit eget Vedkommende et lille morsomt Eksempel i saa Henseende. Jeg fik en Gang det meget ubehagelige Hverv at skulle ringe en Minister op — vedkommende er i dette Øjeblik Medlem af det andet høje Ting — for at spørge ham om en Ting. Klokkeren var 2 om Natten, og jeg havde i allerhøjeste Grad Betænkelighed derved, men Sagen var af stor Betydning, og med rystende Haand ringede jeg til Ministeren og fortalte ham, hvad det drejede sig om. Og i Stedet for at blive vred over saaledes at blive ringet

op midt om Natten takkede Ministeren Journalisten, fordi Journalisten i dette Tilfælde havde været i Stand til at give Ministeren en Oplysning, som Ministeren ikke selv var i Besiddelse af, men som han var glad ved at faa paa det daværende Tidspunkt.

Men det, som berørte mig mest ubehageligt i den højtærede Undervisningsministers Udtalelser, det var ligesom Antydningen af, at Journalisterne ikke veg tilbage for at foretage saadanne Smaarettelser, der gav Udtalelsen en anden Farve, saaledes at den fremtraadte paa en anden Maade, end det var tænkt, og, sagde Ministeren, det var noget, Pressen gerne vilde. Jeg tillod mig straks at spørge, om det var en gammel Journalist, der talte her, thi det forbavsede mig unægtelig, at det var en Pressemand, der saa ensidigt lagde Ansvar over paa Journalisterne. Maaske kan der paapeges enkelte Tilfælde af denne Karakter, men enhver, der følger Pressens Arbejde, vil vide, at disse Tilfælde bliver stadig sjældnere, og at Tilstanden nu er meget bedre end for 40 Aar siden, da en vis ung stud. theol. Jeppesen-Borgbjerg første Gang var stolt over at kunne kalde sig Journalist. Men overfor denne Debet-side, som det maaske kan være, staar der en meget stor Kreditside, som en gammel Journalist ikke skulde have glemt. Thi det er en Kendsgerning, at Journalister har forhindret mangen en offentlig Person i at sige en Dumhed, som han senere vilde have beklaget; Journalisterne ved nemlig meget bedre, hvad man kan sige paa Tryk, og hvad man ikke kan sige, og derfor har en Journalist mange Gange i den interviewedes egen Interesse dæmpet Formen, saa der ingen Ubehageligheder opstod deraf. Og endnu eet: Mon det ikke ogsaa skulde være forekommet i den højtærede Undervisningsministers Praksis som Redaktør, at en Mand har fremsat en Udtalelse, som han selv fandt var, aah saa aandrig og saa betydelig, da han fremsatte den, men som han ikke fandt nær saa god den næste Dag, naar Offentligheden havde læst Udtalelsen og fældet sin Dom over den, og det i Stedet for at blive en Succes blev en Fiasko? Og mon det saa ikke ogsaa er hændet, at vedkommende har valgt den lette Udvej at skubbe Skylden over paa Journalisten, der ikke havde forstaaet ham rigtigt, og som havde foretaget en Nuanceforandring i hans Udtalelser? (Undervisningsministeren [Borgbjerg]: Det er en køn Morall!) ... Det er dog sikkert forekommet, vi har haft ikke saa faa Eksempler paa, at Udtalelser, som